

indkobling af terminaludstyr og svarer for fjernledningsnettets andel nærmest til det, der benævnes anlæg til imødekommelse af stigende trafik.

De to niveauer kan beskrives ved et eksempel. Ved nedlægning af koaksialkabler, f. eks. København-Århus, er der tale om store udgifter til nedgravning, kabelkappe, armering m. v.. Disse udgifter påvirkes kun lidt af kablets størrelse. Det er uforholdsmæssigt dyrt at skulle nedlægge et nyt kabel senere parallelt med det første. Kablet skal derfor kunne dække trafikstigningerne i så lang en årrække, at der er passende balance mellem den ret lille merinvestering til et større kabel nu og den store investering i nedlægningen af et nyt kabel senere. Der er altid usikkerhed i trafikprognose og forventet teknologiudvikling, men med en levetid på mindst 20 år vil de årlige investeringer blive øget væsentligt, hvis der ikke disponeres med en stor „rammekapacitet“ ved etablering af sådanne nyanlæg.

Derimod er det ikke økonomisk optimalt at udbygge med terminaludstyr for mere end 2-3 år frem i tiden.

Dette skyldes, at udgifterne her stort set er proportionale med udbygningens trafikmæssige kapacitet, og at anlægsudgifterne til bestykning af et koaksialkabels fulde kapacitet er mange gange større end udgifterne til selve kablet. Det er derfor afgørende for de årlige investeringers størrelse, at der kun købes så meget terminaludstyr, at det med passende reserve dækker trafikstigningerne til næste udbygning.